

Någonstades i ett samhälle bör det pågå tänkande som ej har plats inom den rådande, acceperade ideologins gränser.

Winston H. F. Barnes

UR INNEHÅLLET:

Aage Slomann:

Kan tankar fotograferas? 1

Agne Windmark:

När min bästa bror dog 6

Zdenek Rejdak:

Telekinesi eller svindel? 10

Nils-Olof Jacobson:

Seminarium i Lund 11

Två brända av UFO 12

Medmänsklighet 16

Verklig höghet kan endast finnas i själen; och sann ära blott i godhet.

Ur Dig Betros Österns Vishet

Genom att med kärlek dröja vid det ringa och obetydliga, vinner man det stora.

W. Marstrand

Anpassa dig efter det levnadsläge vari du försatts, och älska uppriktigt de människor med vilka ödet sammanfört dig.

Ur Marcus Aurelius, Självbetraktelser

Livet skulle bli outhärdligt om inte fantasin skaffade oss ersättning för vad verkligheten lurar oss på.

Victor Svanberg

Ensamheten är det enda vi alla har gemensamt.

KAN TANKAR FOTOGRAFERAS?

Ted Serios' fantastiska tankefotografier

Av Aage Slomann

Bland de märkliga fenomen som parapsykologerna har studerat, är amerikanen Ted Serios' "tankefotografier" nog något av det mest besynnerliga. Dessa bilder framkommer, när man riktar en kamera mot Ted eller mot t. ex. en vägg. Man skulle vänta att det på plåten blir en bild av honom själv eller av väggen, men i stället blir det i många fall helt andra saker: byggnader sedda ur sneda vinklar, bilar, gatuscener och mycket annat, ofta mot en obestämd bakgrund. I de allra flesta fall har bilderna inget samband med vad Ted tänker på för tillfället, och jag har därför satt "tankefotografier" inom citationstecken, som jag dock i fortsättningen utesluter.

De undersökningar som jag här skall berätta om, har utförts av psykoanalytikern dr. Jule Eisenbud, som är professor vid Coloradouniversitetet. Denne kunde med visst besvär övertala några vänner och kolleger, av vilka de flesta var knutna till Coloradouniversitetet, att delta i experimenten. Många avböjde dock och anförde dåliga ursäkter; ty det finns nu inga goda skäl för att inte vilja bevitna ett absolut enastående fenomen. Det verkliga skälet känner parapsykologerna: ett sådant fenomen som Ted Serios' tankefotografier strider, liksom vissa andra ovanliga företeelser som parapsykologerna studerar, mot vissa dogmer, som den officiella vetenskapen har levt på under de senaste hundra eller två hundra åren, och den "ortodoxe" vetenskapsmannen föredrar därför att ignorera bevisen för dem; de betraktas helt enkelt som omöjliga.

Paranormala fotografier är inte något fullständigt nytt, men inga tidigare experiment på detta område har utförts under fullt betryggande

försöksbetingelser, och ingen tidigare paragnost har kunnat prestera resultat sådana som Teds i hundratal.

Innan jag ger en detaljerad beskrivning av hur en del av tankefotografierna har uppkommit, skall jag lämna några biografiska data om Ted och omtala hur hans förmåga upptäcktes.

Ted Serios föddes 1918 i Kansas City, Missouri. Hans far, som hade varit professionell boxare, ägde ett kafé, där han själv var kock. Ted slutade skolan efter femte klassen, men då han hade skolkat flitigt, var hans skolkunskaper minimala.

När Ted emellanåt tog arbete, var det för det mesta i garage, där han tvättade bilar och dylikt, i regel tillsammans med en kamrat, Matt, som han annars rumlade med. Det hände att de tog någon av bilarna, där de arbetade, och som en följd av sådana eskapader satt de inne ett par gånger. — Vad Ted tog sig för efter faderns död 1939, talade han ogärna om. Vissa tider tog han hyra på något fartyg, och i främmande hamn stack han iväg tillsammans med en sköka, när det passade honom. Hans mor var lättsinnig nog att en gång anställa honom som kassör och föreståndare för kaféet. En dag tömde han kassan, köpte en bil och körde gud vet vart.

Märkligt nog anser sig Ted vara en god katolik och ställer sig fullständigt oförstående till att man kan vara ateist.

Sedan han drivit omkring i årtal, hade han 1955 för första gången i sitt liv en fast anställning; det var som hissförare på Hilton Hotel i Chicago. En kollega på hotellet, George Johannes, vilken var intresserad av hypnos, roade sig med att hypnotisera Ted, och han gav honom suggestioner om att finna gömda

skatter, vilket dock inte ledde till någonting. En dag gav Johannes Ted en förseglad kamera och bad honom ta den med sig hem och försöka påverka filmerna. Hans tanke var att det skulle framkomma bilder av platser med gömda skatter, som Ted inte hade kunnat finna under hypnos. Ted gjorde en del försök, och då filmerna framkallats, var det ett par bilder på dem. Ted trodde att Johannes hade skojar med honom och köpte nu själv en kamera som han gjorde försök med. Då det återigen blev bilder på filmerna, trodde han att det inte kunde ha gått rätt till; kanske hade han i sömnen varit ute och tagit bilderna. Denna hypotes fick han dock ge upp, då han åter fick bilder på filmerna, sedan han hade låtit låsa in sig med dörren utvändigt förseglad med klisterremsor.

Han köpte nu en polaroidkamera för att snabbast möjligt få se resultaten av sina experiment; med en sådan kamera får man ett färdigt svartvitt foto efter 15 sekunder och ett färgfoto efter 60 sekunder. Med en polaroidkamera experimenterade nu Ted dag ut och dag in. I bör-

SÖKAREN

Nr 1 — 1969 — Årgång 6

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonto 70 60 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1969

Helår (10 nr)	24:50
Halvår	13:00

Arg. 1964—1967 är slut.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige, 24: 50 resp. 13:00 sv. kr.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfach 10128, Helsingfors 10, postgiro 5333. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Moms ingår i priserna.

Annonspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartssida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1969

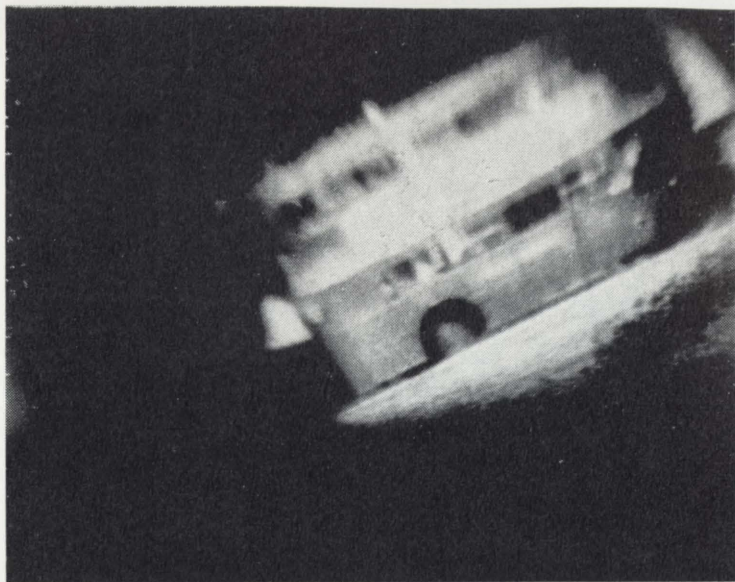

Fig. 1

jan vände han kameran mot väggen på ett avstånd av c:a 30 cm och fick många bilder, bara inte av några gömda skatter. Efter månader av oavbrutna försök blev han så nervös och utkörd att han måste sluta sitt arbete. Kamraterna, som han berättade om sina försök för, skrattade bara åt honom och rådde honom att gå till en läkare. Han uppsökte nu en psykiater som inte heller tog hans uppgifter om tankefotografier på allvar. Läkaren hypnotiserade Ted och gav honom suggestioner att glömma bort alltsammans. Resultatet blev att Ted förstörde bortemot 300 av sina fotografier. Han rörde inte en kamera under de följande 18 månaderna, och han fick tillbaka sitt arbete. Men, som ofta sker, försvagades resultaten av den hypnotiska terapin, och den känsla av överklighet som hade behärskat honom under försöken med kameran, kom över honom igen. Han visste ingen annan utväg än att söka hjälp, denna gång hos en professionell hypnotisör, för vilken han omtalade sin historia. Allt tydde på att hypnotisören skulle reagera på samma sätt som psykiatern, men tursamt fick hypnotisören ett viktigt telefonsamtal och Ted ombads lämna rummet. När han åter kom in, kunde han visa fram sex bilder av indiska scenerier, som han hade åstadkommit medan han väntade i sekreterarens rum; och denna kunde intyga att Ted hade tagit bilderna endast genom att rikta kameran mot väggen. Resultatet blev att hypnotisören började göra experiment med Ted, varefter han satte sig i förbindelse med Illinois' Sällskap för psykisk forskning. Sällskapets vice-

president, mrs. Pauline Oehler, utförde nu en rad försök med Ted i samarbete med andra medlemmar av sällskapet, och de uppnådde fantastiska resultat, vilka offentliggjordes i den amerikanska månadstidskriften **Fate**.

Fates redaktör, Curtis Fuller, ansåg att Ted borde undersökas av erkända vetenskapsmän och lyckades med stort besvär övertala Jule Eisenbud att komma till Chicago och vara med om en demonstration av Teds förmåga. Eisenbud fann resultaten så övertygande att han beslutade sig för att ta Ted till Denver för att experimentera med honom under stränga försöksbetingelser och med andra vetenskapsmän som vittnen.

Eisenbuds experiment började i april 1964 och är ännu inte avslutade, men på våren 1967 gav han ut en bok med titeln **The World of Ted Serios** som handlar om de experiment som gjordes 1964—1966 och innehåller c:a 80 av Teds tankefotografier. Jag skall i det följande beskriva hur en del av de intressantaste av dem kom till.

Vid alla experiment har använts polaroidkameror och film som deltagarna haft med sig och dessutom ett litet rör, som man kallade **gismo**, en beteckning som jag skall använda i det följande. Röret var av papp eller plast, c:a 21 mm långt och c:a 19 mm i diameter. Ted hade använt detta rör vid mrs. Oehlers försök; han höll det mellan tumme och pekfinger in mot kamerans objektiv för att hindra att det kom för mycket ljus genom linsen. Gismon väckte helt naturligt misstankar, men den blev alltid noga undersökt vid expe-

Fig. 2

rimenten, och man lät Ted använda den, då han ansåg att han inte kunde få några resultat utan den.

Vid försök som anordnades hos Eisenbud var en av dennes vänner närvarande och dessutom dr. Conger, dekanus vid Coloradouniversitetet, och en läkare, dr. Alexander, vilken tidigare hade undersökt Ted och konstaterat att han trots spritmissbruk hade friska njurar och lever. — Eisenbud lät gästerna undersöka gismon, och den blev märkt så att inte Ted i hemlighet skulle kunna byta ut den mot en annan. Dessutom fästes ett snöre i den, vilket gick om dr. Congers hals. Ted klädde av på överkroppen och han fick ta på sig en sportskjorta med korta ärmar.

Ted rökte och drack, skämtade och pratade, och det togs bilder var 5—10 minut utan resultat. Sedan ett par timmar hade gått, miste deltagarna tålamodet och Eisenbud föreslog att man skulle hålla upp. Ted, som efter hand blivit tämligen berusad, ropade: "För f-n, ge mig kameran! Jag ska visa er att jag kan." Han bad dr. Conger att hålla sin hand över gismon, som han själv höll på plats omkring objektivet. Ted tryckte på utlösaren och sa: "There, put that in your pipe and smoke it!" Resultatet ses på fig 1: en tvåäckad buss.

Jag har tagit med alla dessa detaljer för att ge ett intryck av Ted i verksamhet. Han skall helst vara

halvfull och utsättas för en verklig utmaning. Han kan inte prestera bilder när som helst eller var som helst.

Det händer att det inte blir bilder av saker på plåtarna utan vad man har kallat "whities", vita, obestämda formationer, som inte har något att göra med det som kameran riktats mot. Det händer också att man får "blackies", helt svarta bilder, som om inget ljus har gått genom gismon.

Ibland önskade man att Ted skulle åstadkomma bilder av bestämda saker, som man valde som "mål". Vid en sammankomst hade man i en bok om Italien valt ett fotografi av de byggnader som omger platsen framför Peterskyrkan i Rom. (Fig. 3) Det lyckades inte Ted att åstadkomma en sådan bild den kvällen, men vid experiment tre dagar senare fick han först en otydlig bild av den nämnda målbilden och litet senare en någorlunda tydlig återgivning. (Fig. 2)

Under experiment hos en dr. Garvin föreslog denne som mål en etsning av några hus i Rothenburg. Ted sa: "Så lätt som ingenting", men hade man något emot att det i stället blev några byggnader som omgav dem då dessa trängde sig på "in his mind"? Resultatet blev några rätt obestämda byggnader, vilkas murar kanske kan sägas vara i stil med de gamla husen på etsningen.

Ted frågade nu om de hade nå-

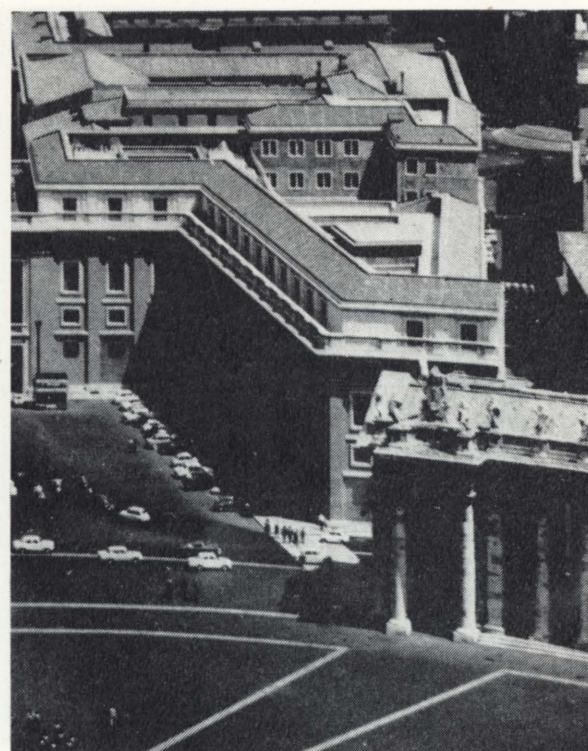

Fig. 3

got emot att "fotografera" några hus i Central City, Colorado. Efter några indifferentare resultat föreslog han att man skulle försöka träffa två mål på samma gång, Rothenburgetsningen och en vy från Central City. Han bad dr. Garvin att hålla en kamera och själv ta bilden, medan doktors 13-årige son skulle hålla en annan kamera och trycka på utlösaren. De två knäböjde nu framför Ted, som satt i en soffa, och riktade kamerorna mot honom. Själv höll han gismorna framför objektiven och gav tecken när bilderna skulle tas. Dr. Garvins bild blev en något ändrad version av den tidigare bilden av Rothenburgetsningen, medan sonens bild blev högst märklig. Den överensstämmer i många avseenden med en stallbyggnad som är belägen mitt emot operan i Central City. (Se fig. 4) Lägg märke till texten över porten: **LIVERY FEED**, som finns på Teds bild precis som på det fotografi av byggnaden som togs några dagar efter experimentet. (Fig. 5) Skillnaderna mellan Teds bild och byggnadens verkliga utseende är lika intressanta som likheterna. Väggar- na är grova, gjorda av natursten, inte tegelsten, och påminner om murar på medeltida byggnader. Dörren och fönstret ovanför är igenmurade, vilket såvitt man kunde konstatera aldrig har varit fallet i verkligheten. Affischen till vänster om dörren motsvarar operans affischer. De fyra översta ra-

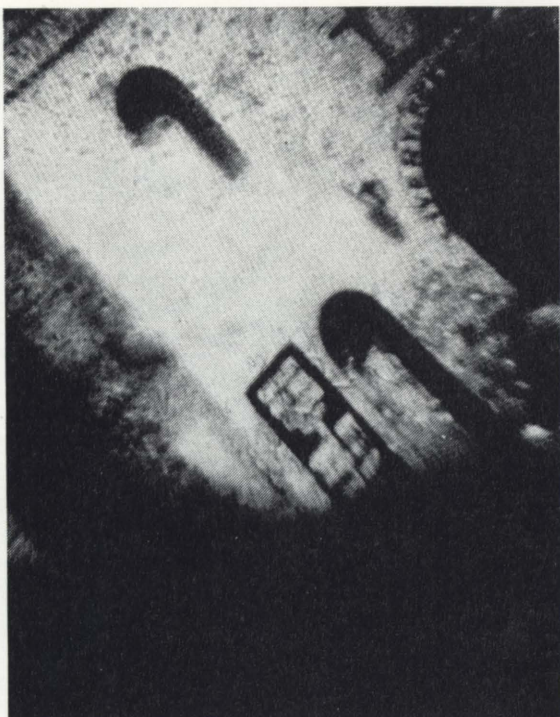

Fig 4

Fig 5

derna liknar — fastän oläsliga — texten på vanliga affischer, CENTRAL CITY/OPERA HOUSE/ASSOCIATION/PRESENTS, men det har inte varit möjligt att finna en affisch vars övriga text liknar texten på Teds bild.

Vissa tider gjordes försök med målbilder som Ted inte fick se för att han också skulle få visa sin telepatiska eller klärvoajanta förmåga. Vid en sammankomst hos en dr. Marx valde denne som mål en bild av ena sidan av en av de stora pyramiderna. Ted frågade om det inte var någonting med stenläggning, vilket var en ganska god beskrivning av bildens utseende. Men de bilder som kom på plåtarna hade inget att göra med detta intryck av fotografiet. I stället var de återgivningar av något som Ted just hade sett i Eisenbuds hem, strax innan de skulle ge sig iväg till dr. Marx, nämligen ett fotografi av Santa Maria di Loreto-kyrkan i Rom med Trajankolonnen strax intill (fig. 7). Ted fick pelaren på den ena bilden (fig. 6) och kyrkans kupol på den andra (fig. 8). Här har Teds undermedvetna sannerligen varit i verksamhet, ty han sa inget om att dessa bilder trängde sig på i stället för stenläggningen.

Vid experimenten riktades kameran i regel mot Teds ansikte på ett avstånd av 25 till 40 cm. När gismon inte täcktes av en hand eller på annat sätt, skulle man därför ha väntat att få en bild av hans ansikte

på plåten. Detta hände också då och då. Ibland blev det en del av hans ansikte tillsammans med en paranormal bild. Vare sig Ted frambringar blackies, whites eller mer eller mindre tydliga bilder står vi inför problemet hur den bild som normalt skulle uppstå på plåten, undertrycks till förmån för tankefotografiet. Då de paranormala bilderna framkom utan normal ljuspåverkan, skulle man kunna tänka sig att Ted kan frambringa dem direkt på plåten utan användande av kamera. Därför började man göra försök utan gismon och med objektivet täckt av en halvt genomskinlig klisterremsa med avsikten att senare utesluta allt ljus. Vid dessa försök fick man endast formlösa whites, vilket i och för sig var anmärkningsvärt och obegripligt, men för Ted var det alltför nedslående att inte kunna prestera verkliga bilder, och ett par dagar efter experiment på Eisenbuds kontor, där han hade åstadkommit 16 whites vid 30 försök, stack han iväg till Chicago. Eisenbud lyckades dock övertala honom att fortsätta experimenten, men man måste uppge tanken att ändra på försöksbetingelserna. Detta var naturligtvis beklagligt; emellertid har vi ju inget begrepp om hur de paranormala bilderna framkommer och vi vet därför inte varför Ted bara kunde prestera whites vid nämnda försök, om orsaken var rent psykologisk eller fysisk.

Man fortsatte att använda gismon trots att den måste väcka varje skeptikers misstanke. Emellertid förklarade en trollkonstnär, som var med om en del försök, att det enligt hans absoluta övertygelse var helt uteslutet att bilderna kunde åstadkommas med hjälp av tricks under rådande försöksbetingelser.

Hur skall man nu förklara Teds prestationer, vilka i många avseenden skiljer sig från vad man hittills har träffat på i fråga om paranormala fotografier?

Psykologiska prov har visat att han inte är särskilt visuellt anlagd; han är inte duktig att teckna och har inte klara minnesbilder av vad han har sett. "Tvärtom: om han är i stånd att se en scen klart för sig, så måste det komma utifrån och det är inte en påvisbar del av en speciell visuell förmåga", uttalar psykologen. Med andra ord, om fotografierna verkligen är tankefotografier, d. v. s. återgivningar av Teds föreställningsbilder, vilka i så fall måste antas ha en viss klarhet, så måste dessa enligt psykologens mening framkomma genom ESP (utomsinnligt förnimmande). Emellertid är det ju bara i undantagsfall som fotografierna svarar mot vad Ted tänker på i det ögonblick som bilden tas. Däremot har man ofta kunnat finna en bild i någon tidskrift eller bok som stämt överens med tankefotografiet. Således visar en av mrs. Oehlers bilder en del av den ameri-

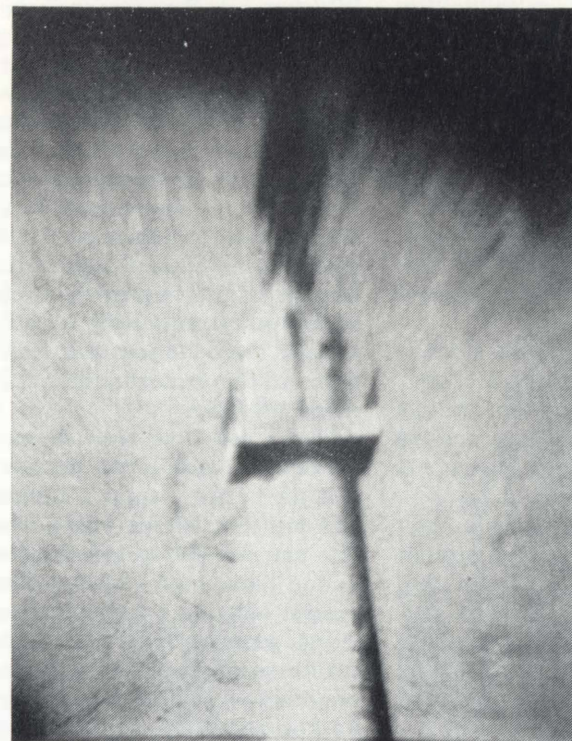

Fig. 6

Fig. 7

kanska undervattensbåten Nautilus och några av manskapet, exakt som en bild i National Geographic. Å andra sidan har vi ett par bilder av de ryska Vostok-raketerna, som tydligt visar det ryska ordet Vostok, men där det inte har varit möjligt att finna något motsvarande i någon bok eller tidning.

Eisenbud menar att vi måste uppge försöken att finna en förklaring på fenomenet. Det rör sig här om ett paranormalt fenomen i likhet med ESP och psykokinesi, som också är oförklarliga företeelser och strider mot den gängse uppfattningen av hur denna värld är inrättad. Alla dessa fenomen kräver en fullständig revolution i vår syn på ande och materia, tid och rum, och erbjuder problem som kan vara olösliga. Eisenbud uttalar att man kan betrakta filmerna som Teds visuella apparatur, när det rör sig om hans extrasensoriska uppfattning av saker. Hans tankefotografier svarar på sätt och vis mot andra paragnosters extrasensoriska synbilder. Medan andra från ett slags omedvetet "vetande" åstadkommer mentala synbilder, kan Ted från omedvetet "vetande" åstadkomma bilder på fotografisk film. Det ena slaget av fenomen är knappast mera begripligt eller mindre obegripligt än det andra. Allt gör motstånd mot den så kallade "reduktionismen" som försöker reducera alla själsliga fenomen till fysik.

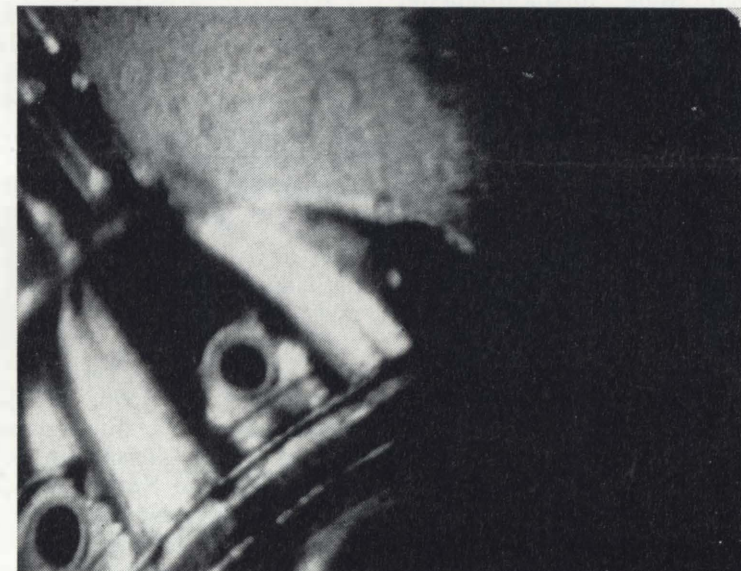

Fig. 8

Anm. Civilingenjör Aage Slo-mann, född 1891, är president i det danska Selskabet for psykisk forskning. Hans artikel bygger på boken **The World of Ted Serios** av Jule Eisenbud, M. D., utgiven av William Morrow & Co., 425 Park Avenue South, New York, New York 10016, USA.

Dr. Eisenbud är privatpraktiserande psykiater i Denver, Colorado, och även Associate Clinical Professor i psykiatri vid Coloradouniversitetet.

Dr. Eisenbud

NÄR MIN BÄSTA BROR DOG

Det var inte varje dag som telegrambudet stannade vid Robsons lilla farm inne i hjärtat av Connecticut. Telegrammet var till Bill Anderson, drängen på gården. Detta präktiga skandinaviska namn, lätt att uttala, hade jag lagt mig till med på platsbyrån nere i Lakewood något halvår tidigare när jag sökt jobb som hissgrabb på Laurel-in-the-Pines, hotellpensionen "for jews only" — endast för judar — som det stod på den diskreta lilla fönsterskylten vid entrén. Mitt hederliga svenska familjenamn — innan jag ännu tagit tidningssignaturen Windmark till efternamn — var alldeles för krångligt att uttala för amerikanerna. Och "Agne", försök uttala det på engelska, den som kan! Som Bill Anderson kunde jag på ett sätt, som tilltalade en ung mans sinne för äventyr, fara okänd från jobb till jobb, från stat till stat, och ta in livet i all dess glans eller vedervärdighet i sinnets sökarljus.

Hur hade jag hamnat här borta i denna brokiga, gapiga, glorioäsa och schabbiga, storslagna och småborgerliga värld som Amerika utgjorde vid slutet av 20-talet, just när den stora "boomen" börjat sopa rent bland välståndet? Jo, tyst och välartat hade jag kommit över som journalist för en liten svensk sporttidning, som betalt min enkla biljett och ett par hundralappar i förskott på honorar för en serie spännande sportartiklar — innan den hastigt, omtöcknad av sitt alltför ivriga bohemeliv och sina kreditörers strupgrepp gav upp andan. Men har man en vän, är man aldrig riktigt utlämnad ens i en främmande storstad. Min kamrat Harry upplät en brits och sitt matskåp gratis åt mig på obestämd tid med de uppriktigt menade orden: "Allt mitt är ditt." Harry var en svensk idrottsman av bästa slaget, stark som en björn, f. d. blekingemästare i tyngdlyftning, f. d. sailor på de sju haven, numera markisuppsättare på skyskraporna i Brooklyn om dagarna och, ett par kvällar i veckan, omutlig utkastare på Vanity Dancing

Hall, där skandinaver och irländare vid varje veckoslut brukade "göra upp" gamla mellanhavanden. Då var det verkligen bärsärkagång, och då behövdes en klippa som Harry att hålla ordning i strömvirvlarna. När jag gick ut och sökte arbete, gav Harry mig det bästa råd jag kunnat få: "Vad jobb man än erbjuder dej, Agne, så säg alltid att du kan det. Tvekar du en sekund är strax någon annan före och tar det. Man lär sig ett jobb mens man håller på med det!"

SILVERMAN WANTED...

Så, tidigt en morgon, på anslags-tavlan utanför en employment agency — privat arbetsförmedling — får jag se skylten "Silverman wanted". Det verkar intressant, och jag går strax in och frågar på platsen. Jo vars, den är ledig ännu — men ända nere i Lakewood, New Jersey, på ett privat sjukhem.

— Jag tar jobbet, sa jag och betalade de fyra, fem dollar det kostade. Någon timma senare satt jag på tåget mot Lakewood, en spännande resa. Vad kunde nu "Silverman" — med stort "S" — vara för något? Kanske ett fint jobb, som jag inte skulle klara? På sjukhemmet hänvisades jag till kökschefen, och snart visste man vad Silverman var. Det kunde stivas med ganska små bokstäver, ty det bestod rätt och slätt i att putsa matsilvret för gästerna. Med uppkavlade skjortärmar startade jag mitt första ämbete i den tjusiga hälsostaden Lakewood. Men jag kom snart underfund med att även den här lilla staden hade sin egen, privata arbetsförmedling, och en vacker dag gick jag dit och "bytte upp mig" till hisskonduktör — på hotell Laurel-in-the-Pines.

Tre levande månader bland intressanta människor från alla delar av världen, förenade här på vilohemmet till en enda stor familj, gav mig rika inblickar i den judiska folkspillrans mentalitet och respekt och förståelse för deras egenart. Den lille polske skraddaren och hans lika

lilla fru och deras sorg över sonen, stor och grov, som dagligen söp sig full — som för att glömma. Och själv alltid sörjde så över den sorg han gav de gamla. Den vackra, fyl-liga sångerskan med smaragdögonen, vilkas strålgans den unga hissgrabben fastnade i och aldrig riktigt kunnat glömma. Min kamrat Willy från Wien och kärestan han lämnat bakom sig därborta för ras-motsättningarnas skull — och snyftningen inom honom när han berättade om den brådsakande nattliga avresan till USA.

Men allt det där är en annan historia. Nu gällde det familjen Robson på gården uppe i Connecticut, där jag just börjat mitt jobb. Även här var det Harry som haft en ordnande hand med i spelet. Han hade skrivit till mig i Lakewood om den lediga platsen. Robsons var bekanta till kassörskan på markisfirman. De behövde en dräng som kunde mjölka kor och köra en häst. Hästar hade jag växt upp tillsammans med, och kor — det kom jag underfund med hos Robsons — lärde man sig mjölka medan man mjölkade. Robsons var snälla och goda människor, han skotskfödd, hon västgötska. Här fick jag ett hem — några decennier innan Amerikas "Tysta vår" kom. Den här våren spelade syrsorna vid ån på vår gård som de aldrig spelat förr. Solen sken och fåglarna sjöng, och det växte så det brakade om det. Harry hade antytt i sitt brev, att Robsons såg sig om efter en ung man som kanske ville bli kvar och överta gården när de blev för gamla och kanske gifta sig med Anne — dottern som gick i high school inne i Hartford och bara var hemma vid helgerna. Men det där var nog bara kassörskans fantasier.

HASTIGT UPPBROTT

Uppe i mitt ljusa söderrum i andra våningen läste jag än en gång igenom telegrammet från min mor: "Bror döende. Kom genast. Mamma."

Något bättre skäl än detta hade hon aldrig i sin moderliga omsorg kunnat finna för att locka mig hem. Min yngre bror — jag kallar honom Bror här och i fortsättningen för att det namnet så väl symboliserar den starka gemenskapen mellan oss — låg svårt sjuk i en smygande tbc. På ett par, tre år hade denna friska, urstarka idrottspojke brutits ned till ett förtvinat sjukhusinventarium. Jag hade strax visat telegrammet för min husmor, mrs Robson, och hon hade böjt sitt huvud i samförstånd.

Visst fick jag resa, redan i morgon, utan uppsägning.

Bo'n körde ner mig till Hartfords station i sin gamla Cheva. Sakta försvann familjen Robsons vänliga lilla dal bland Connecticuts kullar in i ett solbelyst rum i minnenas eviga skattkammare.

I New York gick jag raka vägen ner till Svenska Amerikalinjens personalkontor. De 30 dollar hopsparad lön jag hade på fickan räckte inte långt till Sverigebiljett, men kanske kunde man få jobba sig över? Det stod en kö av sökande utanför platskontoret. Redan samma kväll skulle Gripsholm gå och många ville hem — så billigt som möjligt — innan "boomen" slagit till för fullt. Oron gjorde sig gällande. Skulle ens någon komma med?

Helt tyst kommer en lång, smärtarbetskarl bort till kön och klappar mig — som står allra sist — försiktigt på axeln. "Kom", nickar han. Jag följer honom, och vi viker in i en korridor. Stannar utanför en dörr. "Du förstår", säger han, "jag känner stewarden. Han har jobb bara för två, mig och en till. Följ mig in den här vägen, så får vi jobben." Mycket riktigt. Stewarden tittar förstrött på mitt pass och skriver upp namnet. Det fattas en "sjundekock" i turistklassens kök. "O.K.", säger jag, och så är min fribiljett hem säkrad.

När jag gick ut på stan för att använda timmarna till avfärden med att ekipera upp mig och köpa med lite presenter, tyckte jag det var självklart att alla vägar skulle öppnas, när Bror låg hemma och väntade och det gällde dagar och timmar. Jag hade då ännu inte förstått hur våra skyddsandar arbetar för oss — vid särskilda tillfällen så tydligt att man borde se dem med öppna ögon. Vem skulle annars ha sänt den här hyggliga karln bort till mig på rederikontoret? Vi hade aldrig sett varann förr, och jag lade aldrig märke till honom senare. Hans namn fick jag inte ens veta.

När jag kom till sans igen efter mina utsvävningar i amerikansk klädvaluta, upptäckte jag plötsligt att det var bara halvtimmen kvar tills båten skulle avgå. En dollarsedel och en tvåcentare var allt jag ägde i kontanter. Kvickt en taxi! Jag sitter vid chauffören och ser med hjärtat i halsgropen taxameteren rasa iväg lika snabbt som bilen. När vi närmar oss hamnen är vi också farligt nära dollargränsen. Vid 93 cent bromsar vi in på piren mitt för Gripsholms lejdare. Med en

millionärs gest räcker jag över dollarsedeln och säger: "Jämnt." Uppför landgången håller jag resväskan i ena handen och mitt sista tvåpencestycke i den andra. Det blir min minnespeng från Amerika. En äventyrets vind susar där uppe över trängseln på däck. Hur rik kan man inte vara när man är ung med två cent på fickan och en hel, ny oceanångare under sina fötter!

NÄR BROR KOM HEM

Naturligtvis hinner jag hem i tid. Det finns mycket att berätta för Bror, vars kinder brinner starkare än när jag for, för knappt ett år sen. Glansen i blicken hör inte riktigt hemma i den här världen. Han klagar aldrig. Hans mod är alltjämt lika stort som hans hjärta. Naturligtvis talar vi aldrig om det okända eller om hans många kamrater, som redan gått över. Inom sig vet han att den sista biten måste han gå ensam, och då hjälper bara modet.

Jag sover hemma i stan de här väntans dagarna; den övriga familjen är på landet. Klockan fyra en morgon kommer telefonsignalen. Redan innan jag lyft luren, vet jag vad det är. "Bror har dött. Han gick bort i en blodstörtning", säger en sval och vänlig sköterskeröst. Jag sväljer, säger tack, lägger på luren, stelt. För första gången i mitt liv har jag mött döden och det känns kvävande på något sätt. Jag går fram och tillbaka i det tomma rummet. Stegen ekar. Plötsligt är jag medveten om att något händer. Det finns en ny närvaro i rummet. Min brors vänliga, lättsamma sinne, men nu fyllt av förvirring och ångslan.

Nu känner jag hur jag blir alldeles lugn, och jag börjar prata högt med honom. "Du skall inte vara rädd, Bror, allt kommer att bli bra. Var bara lugn. Du kommer att få det mycket bättre än du haft här. Och en gång, när jag kanske gifter mig och får en grabb, får du komma till oss. Du kommer att bli frisk och stark och ha det bra och lyckas med allt du tar dig för."

Atmosfären i rummet har åter blivit lugn. Bror kan vila efter den sista svåra fruktan som sköljde över honom i dödskampen. Med sin friska, ofördärvade själ har han snart funnit sig tillrätta i sitt nya element. — Men var har jag fått de där tankarna och orden från? Aldrig har jag ännu hunnit läsa något om reinkarnation och andligt liv.

Nu, nära fyrtio år senare, vet jag naturligtvis att vi är andliga varelser, som för en kort tid ikläder oss en kropp med allt vad därtill hör av nerver, organ, blod och sensor. En vis man har påpekat, att människokroppen liknar ett kors, och på detta korsfästes vi liv efter liv, intill dess våra nerver, känslor och sinnen så förfinats, genom erfarenheter och lidanden, att vi kan gå in i högre varv — och värv. Vår hjärna — ännu så outnyttjad och förslavad — är långtifrån i stånd att fatta Undret i att vara människa — eller på väg mot det. Men lyssnar vi i vinden, lär oss vara stilla, finns det mycket vi vanliga sökare kan uppleva av de andliga verkligheterna. Vi lär oss då snart känna igen de lyhörda, som går mitt ibland oss och har den självklara kontakt med den andliga världen som vi genom inkarnation

Agne Windmark: — "Som dräng hos Robsons i Connecticut fick jag bl. a. hjälpa till med att rusta upp den gamla lagården. Det här är ett av några nu bleknade kort som sänts till Bror. Det återfanns i en brevgömma efter min gamla mor."

nernas gång alla mognar fram till men som vore "livsfarligt" att få för tidigt.

GRANNE GÅR ÖVER GRÄNSEN

När min gode granne Gunnar begravdes i början på sommaren, stod jag länge och tänkte på honom där ute vid minneskullen på den vackra Skogskyrkogården. Jag mindes hur han som ung, kraftig och solbränd kanotist en sommar dag kom upp på vår lilla redaktion i västkustmetropolen. Jag hade brått — höll på att koncentrera mig på en artikel och var väl lite snäsig och kort. En mansålder senare möttes vi över staketgränsen i en gammaldags liten villaby i stockholmstrakten. En god, givande och tagande grannsämja uppstod, någon gång avbruten kanske av en kontrovers om en småsak. Det gamla krigiska krutet tän-der på lika lätt hos oss båda. Med stigande förvåning ser jag hur det sprakar upp som det grannaste fyrverkeri. Och mitt i allt ler vi inombords. Vi vet förmodligen båda att det bara är efterdyningar från gångna tiders krigarliv. — Min granne blir svårt sjuk. Stoiskt kämpar han mot plågorna. Sista kvällen ser jag honom vid staketet i solnedgången invid den väldiga häggen, som nästa morgon skall börja sprida sina blommor som snö över grindgången. Men då är han redan över gränsen.

Det är författarinnan Elisabeth Ståhlgren som förrättar jordfästningen över min granne. Klädd i vitt läser hon med kraftfull stämma en ny och bättre begravnings-text: "— — — I den Högstes namn inviger jag din ande att efter själens vandring genom återerinnringens sfärer med dess renande bad inträda i de ljusets riken som ett efter ett skall öppna sina portar för ditt väsens högsta Jag. Hjälpande krafter leder dig. Våra välsignande tankar understöder färdens. Utan tyngd skall du höja dig, befriad från minnen av neddragande krafter från en värld av motsättningar." Och hon avslutar med orden: "Lika tungt som de tre skovlarna sand annars faller över en kista, lika lätt skall din ande stiga mot de riken som väntar på att mottaga dig."

Detta är ett ljust och vackert evangelium; hela jordfästningen präglas av högtid och rymd. Den blir till ett solbelyst minne, det ljusa men ändå allvarsmättade farväl som framtidens begravningar kommer att bli — när vi förstått vad de innebär — inte av död utan av andens frigörelse.

Agne Windmark

En mörklädd, allvarlig kvinna bland begravningsgästerna har något att säga mig vid minnesfesten efteråt.

— Jag såg Gunnar komma bort och lägga sin högra arm över er axel vid balustraden utanför kapellet, före jordfästningen. Han var klädd som en krigare i det gamla Rom, måste ha haft en ganska hög ställning där. Ni var också klädd i krigardräkt från den tiden. Det verkade som om ni samrätt förr.

— Kan ni närmare beskriva synen?

— Ja, själva rustningen syntes som förtätad strålning, vibrerande i takt med pulsslagen.

Kvinnan såg också Gunnar under ritualen där inne i kapellet. Det märktes att han var gripen av det ljusa och högtidliga, den värme som strömmade honom till mötes.

Hon som berättar är en helt "vanlig" (om det nu finns några vanliga människor) husmor, boende i Västerås, mor till en medicinare. Jag nämner inte här hennes namn — många lär ändå känna igen henne — ty jag vill gärna bespara henne den nyfikenhet som berättelser av detta slag lätt kan åstadkomma.

Meningen är ju inte att vi skall leva i en halv värld mellan den andliga och den materiella och spana efter "spöken" mitt på ljusa dan. Vi är här för att arbeta och fullgöra vår uppgift, som framför allt består i att göra jorden bättre och att medan vi bygger upp en rättvisare och rik- tigare tingens ordning själva bli uppbyggda, allsidigt, till kropp och själ. Då växer samtidigt vår lyhördhet på ett naturligt och självklart sätt för de andliga världar som väntar på att steg för steg erövrats av oss. Detta är ju en självklarhet — men tyvärr är det självklara inte alltid lika nära till hands som det invecklade och svårförståeliga.

— — — Du, min Bror, som sökte upp mig så chockad och förvirrad den där tidiga morgonen för fyrtio år sen, var du nu än är och var du än går, så sänder jag dig min hälsning. Jag vet att livet har ljusnat för dig. Du hade det väsentliga, fastän du var dålig i skolämnena — du hade modet, tålmodet och kärleken. Intelligen- sens kalla vapen är något vi alla med svett och envishet kan slipa, men kärleken och medkänslan har lidandet till mejsel. Den ensam släpper igenom intuitionens ljusstråle, som bara gudarna får leka med.

ATT VARA UTANFÖR KROPPEN

(Forts. fr. sid. 9)

ligt än något som jag tidigare känt till."

Beträffande uppfattningen av tid anser många att den var oförändrad, men en del säger att "det inte fanns någon upplevelse av tid", "det var en känsla av tidlöshet", "tiden tycktes stå stilla" etc. En del har upplevt att de hann tänka mer än i det fysiska tillståndet. "Medan jag var utanför min kropp, var det ingen tid alls, men sedan jag återfunnit mig själv, insåg jag att upplevelsen hade tagit några få sekunder." — "Jag förlorar fullständigt all känsla av tid och tycker efteråt att det har tagit timmar, men i verkligheten är det bara några få minuter." Ingen har upp- gett att tiden gick fortare än nor- malt eller att de hade mindre tid än vanligt att iakttä och reflektera över saker.

En karakteristisk reaktion är att personen i det eksomatiska tillstän- det känner sig oberörd eller likgiltig i förhållande till sin fysiska kropp. Han visar ett "objektivt intresse" för den, ser på den som på en främman- de person, fastän han samtidigt vet att den tillhör honom, och kanske känner han medlidande och sympati för den.

Endast 29,6 % av dem som upp- levtt eksomatiskt tillstånd en enda gång, har meddelat att de tyckt sig på något sätt bundna till sin fysiska kropp, och bara 3,5 % har nämnt en synlig, fysisk förbindelse så som en sträng. "Jag kände mig tydligt skild från min kropp och inte bunden till den." — Professor Price nämner i förordet att medan "silversträngen" som förbindar den fysiska kroppen med den "andra kroppen", omtalas rätt ofta i en del äldre litteratur, i synnerhet sådan som beskriver fri- villiga eksomatiska upplevelser, fö- rekommer den mycket sällan i Celia Greens material.

En del som erfarit utomkroppslig- het har haft känslan att de i det till- ståndet kunnat få svar på alla tänk- bara frågor. "Allt verkade lätt och möjligt." — "En känsla av att veta och förstå allt." — "Jag visste men tänkte inte." — "Jag kunde se ge- nom föremål — inte optiskt men kunde flytta mitt medvetande från ett ställe till ett annat, när jag det ville."

Det eksomatiska tillståndet, som ofta inträffar i fysiskt eller psykiskt påfrestande situationer — t. ex. vid sjukdom eller olyckshändelse —

(Forts. på sid. 15)

ATT VARA UTANFÖR KROPPEN

I september 1966 vände sig *Institute of Psychophysical Research* i Oxford genom press och radio med en uppmaning till allmänheten att lämna redogörelser för egna utom- kroppsliga upplevelser, d.v.s. fall då man erfarit att medvetandet befun- nit sig på en punkt utanför den van- liga, fysiska kroppen.

Cirka 400 personer skickade be- rättelser till institutet, och av dessa uppgav ungefär hälften att de haft mer än en upplevelse av utom- kroppslighet. 68 % av uppgiftsläm- narna var kvinnor, 32 % män.

Boken "Out-of-the-Body Experi- ences" (Oxford 1968) av institutets ledare Celia Green bygger på de skriftliga berättelserna samt på skriftligt besvarade frågor. Professor emeritus H. H. Price vid Oxford- universitetet, vilken varit ordföran- de i det engelska parapsykologiska sällskapet, säger i ett förord att bo- ken är ett anmärkningsvärt bidrag till litteraturen om psykisk forsk- ning.

Upplevelse av utomkroppslighet har enligt redogörelserna inträffat i mycket skilda situationer. 32,4 % av de enstaka fallen (där utomkropps- lighet upplevts en enda gång) har skett då personen varit bedövad el- ler medvetlös av annan orsak. I så- dana fall har dessa personer ofta kunnat iakttä vad som skett utanför deras medvetlösa kropp, såsom att de blivit opererade. — Men det har även inträffat att medvetandet har synts lämna kroppen då personen tagit en promenad, skrivit på maskin, kört motorcykel, åkt buss, dragit ut tänder på en patient, sjungit inför publik, varvid den fysiska kroppen fortsatt att fungera normalt. En del har kunnat själva framkalla det utomkroppsliga tillståndet, oftast ef- ter medveten avslappning och medi- tation. I några fall har tillståndet uppkommit efter filosofiska re- flexioner över det egna jaget, såsom "Vad är jag? Vem är jag?", "Jag är jag. Varför i all världen befinner jag mig i denna kropp?".

Celia Green skriver att parasoma- tiska upplevelser (där personen tyckt sig ha en kropp i det nya till- ståndet) är färre än asomatiska (där ingen kropp har förnummits). 80 % av dem som haft en enda upplevelse skriver att de tycktes bestå av ett kroppslöst medvetande. Men förfat- tarinnan nämner att antalet personer som kan sägas ha varit medvetna *då upplevelsen gjordes* om att de var

helt okroppsliga, måste vara avse- värt lägre. Många skriver att det är först när de efteråt tänker tillbaka på sin upplevelse, som de inser att de inte hade kroppsupplevelse av något slag.

Den "parasomatiska kroppen" be- skrivs ofta som en exakt kopia av den fysiska, "lika som en identisk tvilling" o. dyl., varvid den i allmän- het också är klädd på samma sätt som den fysiska kroppen är vid till- fället. Ibland säges den nya kroppen vara fri från de sjukdomar och de- fektter som den fysiska kroppen är behäftad med.

84 % av alla uppger att deras med- vetande var helt och hållet begrän- sat till en punkt utanför kroppen, men det förekommer uppgifter som att "ett slags undermedvetet jag blir kvar där kroppen är" och att "min kropp hade också ett medvetande, fastän medvetandet utanför tycktes på något sätt stå över kroppens".

Under en eksomatisk (utom- kroppslig) upplevelse synes perso- nen vara mer eller mindre fullstän- digt omedveten om den fysiska kroppens förnimmelser, skriver Ce- lia Green. Han upplever sig som av- skild från kroppen. Men i en del fall har kroppens smärta kunnat förnim- mas av det utomkroppsliga medve- tandet, fastän kanske på ett mindre intensivt sätt än eljest.

89,3 % av dem som haft en enda upplevelse uppger att allting såg precis normalt ut i det eksomatiska tillståndet, och 82,3 % sa att färger- na var normala. 91,7 % av dem som haft mer än en upplevelse, förklara- de att färgerna såg normala ut.

Fall av s. k. travelling clair- voyance finns i Celia Greens mate- rial, d.v.s. då en person utanför kroppen har kunnat bege sig till nå- gon avlägsen plats och där gjort iakttagelser, som visat sig stämma med verkligheten.

En minoritet säger att de "fär- dats" till landskap som inte tycktes tillhöra den normala verkligheten. Och en mindre del berättar om mö- ten med avlidna anhöriga och andra tydliga diskarnerade väsen.

Somliga har uppgett att deras sin- nen tycktes skarpere i det eksoma- tiska tillståndet. Detta gäller i syn- nerhet synen, som beskrivs som "kristallklar", och det sägs att "fö- remål och platser hade lysande färger, liksom kläder", "färgerna var myc- ket klara och lysande och mycket stereoskopiska", "det var precis som

vanligt, men där var en kvalitativ skillnad, det var något med färgerna som var alltför levande och gnist- rande". En person har beskrivit fö- remålen som "upplysta inifrån".

I en del fall har det uppgetts att synfältet var mer omfattande än nor- malt. "Jag fann att jag utan att vän- da mig var medveten om allting runt omkring mig." Flera säger sig ha kunnat se genom solida föremål. "Jag kunde se dem och se genom dem på samma gång."

Sällan nämns det att iakttagelser i det eksomatiska tillståndet visat sig oriktiga vid efterkontroll.

De flesta säger att deras tankeför- måga varit oförändrad under upple- velsen; en del uppger att tänkandet förbättrats. "Jag har aldrig tidigare varit så klarvaken och erfarit en så underbar känsla av frihet." — "Jag kände mig som jag gör när jag kon- centrerar mig — 'intelligent'." — "Mitt sinne var klarare och mer verksamt än någonsin förut."

Ord som lätthet, frihet, vitalitet och hälsa är karakteristiska. Många tycker att det nya tillståndet verkar normalt och riktigt. "Det syntes mycket normalt för mig att vara så här." — "Upplevelsen tycktes full- ständig naturligt." På frågan om händelseförloppet hade synts fantas- tiskt, såsom i en dröm, eller verkat helt logiskt, svarade 89,3 % av dem som haft en enda upplevelse att allt hade synts fullständigt logiskt.

Flera har upplevt glädje. "En un- derbar känsla av lätthet." — "Så kände jag mig med ens fylld av största glädje. Jag kände en så stor frihet, liksom en fågel som just släppts ut ur sin bur för första gång- en i livet..."

En del menar att denna känsla av frihet hör ihop med deras erfarenhet att kunna förflytta sig med viljan. "Mina tankar sysslade med det un- derbara i den nya friheten, förmågan att kunna flyta vart jag än ville utan ansträngning." — "All förflyttning skedde ögonblickligen." — "... myc- ket lätt och full av den underbaraste vitalitet." — "Vid båda tillfällena kände jag en sådan lycka, nästan extatisk, att jag aldrig har slutat öns- ka att jag kunde upprepa dem." — "Jag hade inte längre något intresse för min fysiska kropp eller överhu- vud för mitt fysiska liv. Jag ville en- dast fortsätta och förlänga detta lyckliga tillstånd att vara där allting var klarare, mer levande och verk-

(Forts. på sid. 8)

NINA KULAGINA

"Den fantastiska Michailova" rubricerade vi en liten artikel i nr 6, 1968, om en rysk kvinna, Neliya Michailova, som uppgavs under sträng vetenskaplig kontroll kunna flytta föremål med tankens makt. Det syntes inte finnas någon anledning att betvivla fenomenet. Men så förekom i en del tidningar uppgifter om att Michailova — eller **Nina Kulagina** som skall vara hennes rätta namn som gift — hade avslöjats som en bedragerska. Hon skulle ha haft magneter gömda på sin kropp. Dessa påståenden, som bl. a. återgavs i Newsletter of the Parapsychology Foundation, New York, härrörde från en artikel i Vyechny Lenin grad, en aftontidning. På grundval av vad som där meddelades skrev en viss V. Chijov en nedgörande artikel i Pravda den 24 juni 1968.

Chijov påstod att Michailova hade utfört tricken "med hjälp av små magneter som hållits dolda på intima ställen (över och under midjan)". Vidare uppgav författaren att när alla möjligheter till fusk utslöts, gav försöken inget positivt resultat. Dessa slutsatser nåddes av en grupp forskare som 1965 studerade Michailova. Leningrads psykoneurologiska institut, som noggrant undersökte Michailovas förmåga, drog slutsatsen att det var fråga om bedrägeri: "Den erfarna svindlerskan hade lyckats utföra ett bedrägeri inom det vetenskapliga området". Hennes karaktär är fullständigt klar, sades det vidare. Hon har varit straffad för att under falska förespeglingar ha lurat av folk 5.000 rubler. När hon kom ut från fängelset, övergick Kulagina till

telekinetiska bedrägerier. Chijov slutar artikeln i en överlägset tillrättavisande ton och undrar hur det kunde ske att vetenskapsmän och journalister lät lura sig av en bedragerska.

Men fallet Kulagina var kanske inte så enkelt som Chijov föreställde sig. 1968 gav tre forskare, som undersökt Kulaginas förmåga, ett positivt utlåtande. De var professor Sergejev, dr. E. Naumov och dr. Z. Rejdak. Dessa vetenskapsmän hade inte kunnat upptäcka några dolda magneter, och dessutom var det inga magnetiska föremål som rörde sig under experimenten.

Vi återger här med tillstånd av dr. Rejdak en artikel som han haft införd i The Journal of Paraphysics, Downton, Wilts., England.

TELEKINESI ELLER SVINDEL?

Av Zdenek Rejdak

För inte länge sedan förekom det i pressen ett kort meddelande om att sovjetiska vetenskapsmän hade studerat ett intressant fall av så kallad telekinesi i Sovjetunionen. Kort tid därefter hade en kvällstidning i Leningrad en artikel, skriven av författaren och publicisten Vladimir Lvov, där det påstods att det visat sig vara bedrägeri med den uppgivna telekinetiska förmågan hos Neliya Michailova (Nina Kulagina) och att forskare vid Leningrads vetenskapliga institut hade undersökt fallet 1965 och dragit slutsatsen att hon hade åstadkommit sina fenomen med hjälp av små magneter som hon gömt på kroppen. Vladimir Lvov kallade denna händelse "en sensation inom den vetenskapliga forskningen".

Vad är fakta i detta intressanta fall? Fru Kulaginas telekinetiska förmåga har nyligen undersökts av sovjetiska forskare under ledning av professor A. G. Sergejev, en neurofysiolog, "Doctor of Physical and Technical Sciences". Vladimir Lvov deltog inte i några av dessa experiment, och hans redogörelse gäller experiment som gjordes 1964—1965. Vid den tiden utfördes experimenten av den välbekante, framlidne sovjetiske neurofysiologen professor

L. L. Vassiliev, en erfaren parapsykologisk forskare. Men innan saken blivit noggrant studerad, hade den förklarats för bedrägeri. Fru Kulagina hade vid den tiden anklagats för förskingring, så att det var lätt att förklara henne ohederlig också i fråga om telekinesin. Trots detta beslöt nyligen några sovjetiska vetenskapsmän att återigen undersöka henne.

Eftersom jag personligen deltog i experimenten med fru Kulagina, vill jag lämna följande redogörelse:

Den 26 februari 1968 klockan 20.30 kom jag till familjen Kulagin i sällskap med dr. Sergejev och redaktör Blazek. Vi mottogs av N. S. Kulagina och hennes man, V. V. Kulagin. Läkaren dr. J. S. Zverev, som skulle utföra fysiologiska mätningar, var också där. Innan experimenten började, hade det gjorts en fullständig och grundlig yttre undersökning av fru Kulaginas kropp. Instrumenten gav inte minsta tecken på närvaron av magneter. Dessa prov upprepades tre gånger under experimenten.

Innan vi började med experimenten tillsade jag dessutom fru Kulagina att tvätta händerna omsorgsfullt. Det bord på vilket proven skulle utföras, undersöktes också mycket

noggrant. Sedan vi hade satt oss vid bordet, bad jag fru Kulagina att flytta sig från den plats där hon slagit sig ned och sätta sig på motsatta sidan av bordet.

Det första provet var att fru Kulagina försökte påverka en kompassnål, först i riktning åt höger och sedan åt vänster. Hon höll händerna cirka 5—10 cm över kompassen såväl under detta försök som under de senare. Sedan hon koncentrerat sig en stund, rörde sig kompassnålen mer än tio gånger. Därefter flyttade sig hela kompasslådan på bordet, så en tändsticksask, några enstaka tändstickor samt en hög med cirka 20 tändstickor på en gång.

Jag lade min guldring på bordet: den rörde sig snabbare än alla de andra föremålen. Experimentdeltagarna bekräftade vad som hade fastställts vid tidigare försök, att guld var det lämpligaste materialet för den här sortens experiment. Jag valde ur byffén ut några glas- och porslinsföremål, vilka vägde mellan 10 och 20 kg, och fru Kulagina fick även dem att röra sig. På begäran kunde hon få föremålen att flytta sig, när de låg på en stol eller på golvet. Allt detta utfördes i fullt ljus. En del av experimenten fotograferades. Sedan försöken avslu-

tats, var fru Kulagina mycket utmattad, hennes puls var nästan omärklig, och hon såg betryckt ut. Enligt dr. Zverevs redogörelse hade hon förlorat 800—1000 gram i vikt efter telekinetiska experiment i 30 minuter. Encefalogrammet utvisade stark mental spänning. Elektrokardiogrammet angav orytmisk hjärtverksamhet. En hög procent blodsocker konstaterades. Symtomen som helhet påminner om en stress-alarm-reaktion i organismen, men hos fru Kulagina sker inte dessa förändringar på vanligt sätt. Det endokrina systemets funktion var störd; fysiologiska mätningar visade en försvagning av organismen. Förmågan att skilja mellan olika smaksensationer var nedsatt, sömnen störd, och fru Kulagina hade ont i arm- och benmuskler och dessutom yrsel och bristfällig koordineringsförmåga.

Vad beträffar laboratorieexperimenten förekom telekinetiska fenomen i en isolerad elektro-encefalografisk kammare. Fru Kulagina kunde få lätta plastföremål och metalliska föremål som vägde mellan 10 och 50 gram att flytta sig. När fenomenen ägde rum, kunde utslag observeras på EEG och kardiograf; det blev även utslag på en apparat på något avstånd utan direkt kontakt, vilket angav ett elektrostatiskt fluktuerande fält; det senare uppkom då mental spänning skedde.

Vi har ovan endast gett en mycket ofullständig sammanfattning av en del av vad som framkom vid professor Sergejevs undersökningar, vilka visar att man med apparater kan upptäcka och få belägg för dessa fenomenens extraordinära karaktär; fenomenen kan på intet sätt bero på magneter som dolts på försökspersonens kropp. Det är emellertid inte lätt att förstå vad för slags energi som här har kommit till användning. Inte desto mindre är det enligt vår mening av vikt att framhålla att vi kan ta de första stegen mot ett förstående av denna form av energi med hjälp av moderna vetenskapliga begrepp i det vi lämnar bakom oss det stadium då vi var begränsade till att endast ge en yttre beskrivning av fenomenen.

(Ett stycke i artikeln, där apparaternas användning beskrivs, samt resultaten därav, har så tekniskt språk att red. här måst hoppa över det vid översättningen. Vi antecknar dock att pulsens hastighet kunde öka fyra gånger under experimenten.)

Nils-Olof Jacobson:

SEMINARIUM I LUND

Efter kongressen i Freiburg samlades några av deltagarna fredagen den 13 september till det första parapsykologiska seminariet i Lund under värdskap av Psykologiska Föreningen och det svenska Sällskapet för Parapsykologisk Forskning. Seminariet ägnades främst åt den teoretiska bakgrunden till de experimentella resultaten och deras samband med allmänpsykologiska iakttagelser. Man kan numera med psykologiska testmetoder i viss mån förutsäga vilka grupper av försökspersoner som kommer att få bäst resultat vid ESP-försök (ESP = extra-sensory perception), och även hos samme försöksperson varierar resultaten med de psykologiska betingelserna. Om detta talade assistent Martin Johnson från psykologiska institutionen i Lund och dr B. K. Kanthamani från parapsykologiska institutionen vid Andhra University i Indien.

Dr K. Ramakrishna Rao, som är föreståndare vid denna institution och en av de internationellt mest kända parapsykologerna, berättade bl. a. om situationen för psykologi och parapsykologi i Indien. Den unga generationens vetenskapsmän kommer ofta hem från sina studier vid utländska universitet med en ortodox materialistisk syn på tillvaron och är benägna att kasta alla hemlandets religiösa och filosofiska traditioner överbord. Detta synsätt har gjort unga forskare mindre benägna att ägna sig åt parapsykologiskt arbete. I Andhra kan studerande i psykologi skriva sina avhandlingar om parapsykologi, och

denna integration bådär gott för framtiden.

Dr Jürgen Keil från universitetet i Hobart, Australien, talade om experimentella problem. En av svårigheterna för parapsykologin är att de flesta framgångsrika försökspersoner efter en tid inte längre kan åstadkomma några signifikanta resultat, vilket av kritikerna gärna tyds som att resultaten från början har varit orsakade av slumpen eller t. o. m. av fusk. Detta har tvingat forskarna att alltmer skärpa försöksbetingelserna, vilket kan skapa en ogynnsam psykologisk atmosfär för försökspersonerna. Trots detta finns det försökspersoner som under långa försök med tiotusentals gissningar under loppet av flera år har fått resultat konstant över slumpnivå. Särskilt vid universitetet i Charlottesville, Virginia (USA), där dr Keil var gästforskare under vårterminen, har man arbetat med sådana försökspersoner.

W. G. Roll från Psychical Research Foundation i Durham, North Carolina (USA), talade om sin fältteori för ESP och vid den avslutande supén om parapsykologin och problemet överlevnad av döden. Frågan om vad som händer medvetandet vid döden har ju alltid fascinerat människor, men den har nästan varit tabu för försök till vetenskaplig forskning. Nu ökar dock intresset för problemet. Man försöker kontrollera och värdera de spiritistiska mediernas verksamhet, och man studerar ingående fall av påstådda minnen från föregående liv,

(Forts. på sista sidan)

NYA BÖCKER

von Däniken, Erich, Olösta gåtor ur mänsklighetens förflutna. (Berghs, 25:75, inb. 29:75.)

Det är något som inte stämmer i det vi tror oss veta om mänsklighetens förflutna, skriver Erich von Däniken. Vårt förgångna rymmer hemlighetsfulla ting: okända främlingar som besökte vår stenalderjord i rymdskepp, förintade en del av den då existerande mänskligheten och avlade fram en ny art, homo sapiens. Man har påträffat flera tusen år gamla

elektriska batterier; 10.000 år gamla kartor som exakt anger kuster, floder, berg o. s. v. i Europa, Nord- och Sydamerika, bergskedjor i Antarktis, vilka upptäcktes 1952; och en forntidskalender, där man kan avläsa vår- och höstdagjämningen, de astronomiska årstiderna, månens position varje timme och till och med månens rörelser — med hänsyn tagen till jordens rotation!

von Däniken skriver även om Cheops-pyramidens mysterier, de flygande tefaten, en kärnexplosion (?) för 60 år sedan, och han ställer sådana frågor som: Var bibelns änglar människor från andra planeter? Var den himlavagn som Hesekiel

(Forts. på sid. 15)

TVÅ BRÄNDA AV UFO

A.P.R.O. Bulletin, Tucson, Arizona, rapporterar om ett fall i Ohio, där en pojke blev bränd av ett UFO. Det var den 19 mars 1968 vid 8.30-tiden som 12-åriga Gregory Wells lämnade sina farföräldrars hus och fick syn på ett stort, rött, fotbollsliknande föremål med fyra röda ljus, vilket befann sig i luften ovanför två träd. Pojken hörde ett ljud som från en generator och såg en tub komma ut från undersidan av föremålet. Tuben riktades mot Gregory som blev mycket rädd och började springa, men en röd ljusstråle från tuben träffade hans högra arm så att han föll omkull och jackan började brinna. Hans mor och farmor hörde hans skrik och sprang för att hjälpa honom. Modern försökte släcka elden med vatten, och under tiden lyckades Gregory slita av sig det brinnande plagget. En skjorta under jackan skyddade honom mot elden. De två kvinnorna tog pojken inomhus och försökte lugna honom. Farmodern gick och väckte sin man, som ringde pojkens far. Mr Wells kom omedelbart och tog med sig pojken till ett sjukhus. Gregory hade tredje gradens brännskador och behandlades med vaselin.

Med en geigermätare fann man ingen ovanlig radioaktivitet hos pojken eller hans kläder. Det uppges att alla hundar i trakten hade skällt och tjutit vid tiden för Gregorys upplevelse. Gregorys mor och farmor såg det röda föremålet med en rad av mörkare ljus runt mitten, sedan de kommit till pojkens hjälp. Det befann sig fortfarande i luften över de två träd där pojken hade upptäckt det. De iakttog det under omkring 10 minuter, och där-efter försvann det. Det gav sig inte iväg — det bleknade bort.

APRO-medlemmen mr Dennis Jones, som gjorde en undersökning av fallet, hörde att Gregory hade sett samma föremål eller ett liknande två nätter före den dag då han blev bränd. Det hade befunnit sig över samma två träd, men den tub som stack fram från botten, hade syntts dubbelt så lång som natten den 19. Mr Jones fick intrycket att pojken talade sanningsliksom de andra vittnena. Amerikanska flygvapnet erhöill rapport om händelsen, men de hade inte gjort någon undersökning vid den tid då mr Jones besökte platsen.

*

I Dell's månadstidskrift Flying Saucers (flygande tefat) berättar Coral Lorenzen om en man, 50-årig mekanikern Steve Michalak från Winnipeg, Kanada, som den 20 maj 1967 blev bränd av ett UFO under en utflykt. Gäss i hans närhet började plötsligt kackla som besatta, och då han såg upp, observerade han två lysande röda elliptiska luftföremål som närmade sig på låg höjd. Det ena av dem landade i ett hygge medan det andra gav sig iväg i den riktning det kommit från. Det landade föremålet såg ut som två tefat av rostfritt stål, lagda mot varandra, kant mot kant, med en upphöjning upptill. Värmevågor utstrålade från sidorna som om föremålet höll på att kallna. Den röda färgen var nu borta. Farkosten var cirka 10 meter i diameter och 2 1/2 meter hög med en dom på cirka en meter. Michalak hörde ett ständigt visslande ljud som om tingesten gav ifrån sig luft, och han förnam en lukt som från het mässing.

Efter en halvtimme närmade sig Michalak farkosten och sträckte fram en hand för att röra vid den, varvid gummihandsken som han hade på sig blev bränd och handen gled från föremålets yta. Han tyckte att han hörde röster, men så gav sig föremålet iväg med fruktansvärd fart och gav upphov till en luftstöt av sådan hetta att den brände hans kläder och tände eld på gräset. Han tog av sig skjortan och använde den för att släcka branden på marken.

Michalak hade fått andra och tredje gradens brännskador på bröstet och kände sig illamående. Följande dag kräktes han mycket och klagade över en odör som "tycktes komma inifrån". Under fyra dagar kunde han inte behålla sin föda. Det fanns ingen onormal radioaktivitet hos honom.

När APROs Barry Thompson fjorton dagar senare gjorde en undersökning, fann han att marken, där UFOt landat, fortfarande pyrde, trots att det hade regnat under tiden.

Michalak tror själv att det han såg, var något hemligt jordiskt testföremål, men den teckning han gjort av UFOt, ser precis ut som ett "flygande tefat". När föremålet stod på marken, öppnades en dörr och det kom fram ett mycket skarpt, violett ljus. Inga sömmar, nitar eller skru-

(Forts på nästa sida, spalt 3)

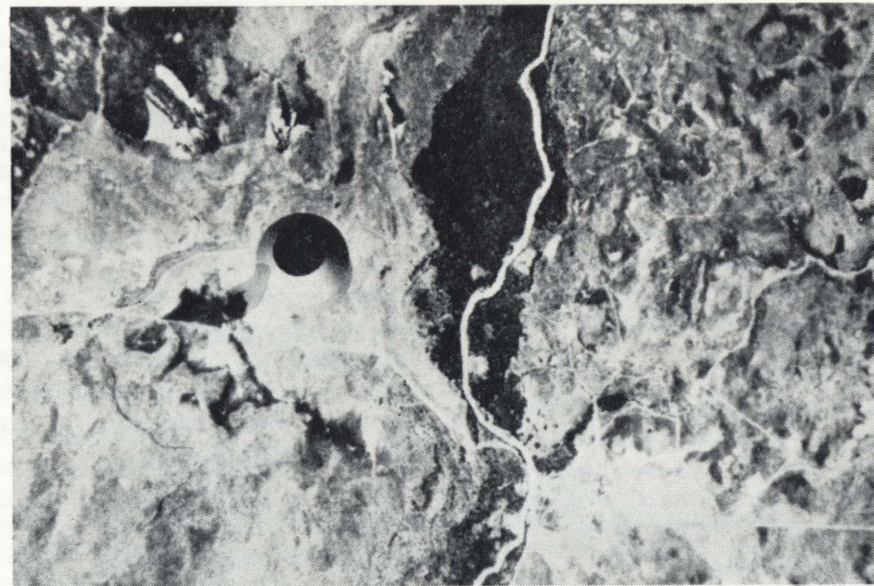
I UFO-litteraturen träffar man på inte så få fotografier av oidentifierade flygande föremål, men knappast i något fall torde fotona helt övertyga om sin äkthet. Det är inte svårt att åstadkomma ganska bra UFO-bilder genom trickföranden. Det har också ibland hänt att publicerade bilder av flygande tefat sedan avslöjats vara oäkta. — Om det kan anses uppenbart att det finns interplanetariska farkoster av utomjordiskt ursprung i vårt lufttrum, så är den åsikten inte grundad på fotografiskt material.

En viss uppmärksamhet i Amerika har fyra fotografier rönt, vilka skall ha tagits med polaroidkamera av bröderna Dan Jaroslaw, 17 år (t. v. på bilden nedan) och Grant, 15 år (t. h.) i närheten av Detroit den 9 januari 1967.

Officerare vid Selfridgeflygbasen några kilometer från observationsplatsen betecknade fotona som de bästa som någonsin studerats vid flygbasen.

Professor J. Allen Hynek, astrofysiker vid Northwestern University och amerikanska flygvapnets UFO-konsult har uttalat att ingenting framkommit som tyder på bedrägeri. "Vad som slår mig är likheten mellan dessa foton och andra som jag har sett, och även överensstämmelsen med muntliga beskrivningar jag fått från, som det synts, trovärdiga personer", sa Hynek, som även ansåg att det var av betydelse att det var en serie bilder och inte bara en enda.

Pojkarna och deras familj har emellertid inte velat lämna ifrån sig originalen, enligt vad APRO Bulletin uppger. I den tidskriften meddelar också en person, James H. Frey, att han efter undersökning kommit till slutsatsen att fotona inte är äkta. Han har rådgjort med fotografisk expertis och pekar på en del detaljer som han anser tyder på bedrägeri. Då Freys resonemang är mycket omfattande och förutsätter kännedom om hela bildserien, återger vi det inte här men nämner att UFOt enligt hans mening borde ha varit mera "kornigt" på fotot, om det varit äkta; UFOts olika placering på de fyra bilderna stämmer inte heller med pojkarnas uppgifter.

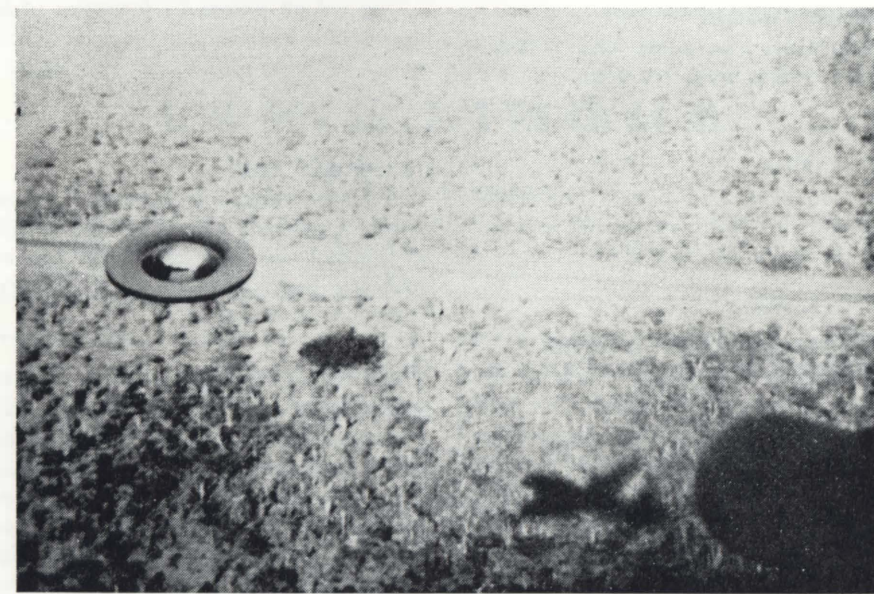
Mr. Inake Oses flög över södra Guari-co, Venezuela, morgonen den 13 februari 1966 för att ta några flygfoton av området för ett gruvbolags räkning. Det var vid 10-tiden och han flög på en höjd av 2,4 km då han fick syn på ett skinande gult föremål som flög med hög hastighet under maskinen. Då och då stannade det plötsligt upp, varefter det styrde iväg i en ny riktning. Oses tillsade piloten att försöka följa efter föremålet, medan han själv tog bilder. Jakten fortsatte tills både föremålet och flygmaskinen befann sig över ett område som kallas Paso del Caballo. Här stannade föremålet igen och blev fotograferat (den här ovan reproducerade bilden). Så accelererade det till fantastisk hastighet och flög mot söder och försvann.

Mr Oses rapporterade händelsen till Caracas-tidningen "El Universal" och lämnade också tidningen negativa. Enligt A.P.R.O. Bulletin tror "El Universal" redaktion att bilderna är äkta och mr. Oses ärlig och trovärdig.

UFO-fotot nedan togs 1963 av en AVENA-pilot under flygning från staden Barcelona till den internationella flygstationen Maiquetia, Venezuela. Dess äkthet ifrågasattes på grund av att den mörka linjen runt skivan, som man antog var skugga, inte stämmer med de skuggor som planet och skivan kastar på marken. En pilot tror att föremålet inte är något annat än "den knapp med vilken man stänger fönstret till besättningens rum".

En topograf och geometriker, Fernando de Calcet, har granskat skuggorna på fotot. Han sägs matematiskt ha visat att föremål och skuggor har absolut rätta förhållanden till varandra. Hans uppfattning fick stöd av elektroingenjören Konrad Honeck och TV-ingenjören Miguel Sapowsky.

Den pilot som tog fotot, uppges inte längre vilja diskutera det, eftersom han har förlöjligats av andra piloter och av vänner.

var syntes, och när dörren hade stängts, fanns det inget som visade att den funnits där.

*

Psykologen professor R. Craig från Condonkommittén intervjuade Michalak och besökte i mitten av juni den föregivna landningsplatsen tillsammans med honom. Det var ett stort, cirkulärt område på marken, där det inte fanns gräs eller löv — vilket möjligen var en följd av het-tan från farkosten.

APRO Bulletin meddelar i mars-aprilnumret 1968 att Michalak fortfarande lider av sviterna efter sammanstötningen med UFOt och inte kunnat arbeta på flera veckor. Han klagar över stelhet i lederna och smärta. Blodmärksundersökning har visat ett betydande antal döda celler, som läkarna inte kan ge någon säker förklaring till.

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.

Övärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Cellaktivatorn-Elektronbadet MWO-healinginstrumentet

omtalat i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

LIVSPROBLEM?

En noggrann handstilsanalys kan hjälpa Dig. 35 kr.

STURE EMBY, Holländargatan 7, KVARNSVEDEN

VÄNINNA

med estetiskt och etiskt sinne sökes av dam för seriös samvaro i samband med hjärtats bildning — för en god, varm vänskap. Göteborg.

Svar till "FRI HORIZONT", SÖKAREN, f. v. b.

SÖKARENS BOKHANDEL

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3. Telefon: 08/69 60 27.
(Till de angivna priserna kommer moms och porto.)

Olle Jönsson:

BAKOM RIDÅN TILL DET OKÄNDA

Den världsbekante "mirakelmannen" berättar om sina övernormala, psykiska gåvor. Pris 5:75.

Ernest Dimnet:

KONSTEN ATT TÄNKA

"Jag har inte läst någon bättre, rikare, vidsyntare bok i detta svåra och viktiga ämne", skriver fil. dr. Alf Ahlberg, som gjort översättningen. Pocketbok. Pris 7:—.

J. B. Rhine:

TELEPATI OCH CLAIRVOYANCE I MODERN BELYSNING

Häfte pris 2:—.

Florence Scovel Shinn:

HUR MAN VINNER LIVETS SPEL

En bok om hur man lyckas med sitt liv. Pris 7:50.

Thomas R. Kelly:

DET INRE LJUSET

En religiös klassiker om den inneboende förmåga som människan enligt kvä-karna har att andligt, utan hjälp av prästerskap eller lärar fatta de mest betydande sanningarna. Pris häftad 6:50, i klotband 10:—.

C. D. Broad:

DR S. G. SOALS FORSKNING I TELEPATI OCH FRAMTIDSFÖRNIMMELSE

Häfte pris 2:—.

Astrid Gilmark:

JAG SER

Här berättar den kända författarinnan om sina upplevelser av andevärlden, hur hon ser (och hör) de bortgångna. Pris 14:75.

Alfred Svanqvist:

DET EVIGA NUET

En bok om några av de mest intressanta och bäst bestyrkta fallen ur parapsykologins historia. Förutvetande om framtiden, astrala projektioner, transportationer m. m. Pris 8:75.

Poul Thorsen:

MÄNNISKANS OKÄNDA KRAFTER

Om medier, materialisationer, telepati, materians genomtränglighet m.m. Pris 10:—.

Poul Bjerre:

"SPÖKERIER"

Den bekante själsläkaren visar här att vissa parapsykologiska företeelser inte får tolkas spiritualistiskt. Pris 14:—.

Alfred Svanqvist:

ORIMLIGT — MEN SANT!

Om stora medier och berömda parapsykologiska forskare berättas här i en vederhäftig framställning. Pris 6:50.

Renee Taylor:

HUNZAFOLKETS HEMLIGHET

Ett reportage från "sagolandet Hunza" där civilisationssjukdomar säges vara nästan okända och folket lever ett lyckligt och naturligt liv. Pris 14:—.

UPANISHADERNA

En av hinduismens heliga böcker. Djupa insikter i Varat. Pris 19:50.

Sverre Holmsen:

MORIALAND

"I MORIALAND — själens land — är vi alla kamrater, systrar och bröder, strävande mot samma, universella mål: Gudsförverkligande i inbördes, sökande kärlek." Pris 27:—.

C. D. Broad:

TRE FÖREDRAG

Parapsykologi och filosofi. Femtio år av parapsykologisk forskning. Några paradoxala mediumistiska fall. Häfte pris 9:—.

Rebecca Beard:

ANDLIG TERAPI

En läkare visar hur **djup gudstro** i förening med **bön** och **förbön** skapar inre harmoni och botar olika sjukdomar. Pris 12:50.

Sverre Holmsen:

LEVANDE VISDOM

Visdomsord från skilda tider och länder. Ett utmärkt urval. Pris 9:50.

Nils Kalén:

VETTIG FÖDA

En "snabbkurs i hälsokost" med receptsamling och "litet vegetariskt lexikon". 96 sidor, men priset bara 5:—.

G. N. M. Tyrrell:

VID TRÖSKELN TILL DET OKÄNDA

En populärvetenskaplig klassiker om psykisk forskning. Pocketbok. Pris 8:50.

Rupert Furneaux:

VÄRLDSHISTORIENS OLÖSTA GATOR

Om Loch Ness-odjuret, Atlantis, snömannen, faraonernas förbannelse m.m. Pris 18:—.

George Lindsay Johnson:

DET STORA PROBLEMET

"Boken innehåller så mycket av kunskapsstoff och är så intresseväckande och värdefull att det är helt enkelt en plikt att utge den på vårt språk", skrev professor Knut Lundmark. — Spiritualistiska fenomen. Pris 8:—.

Frederick C. Sculthorp:

LIVET I ANDEVÄRLDEN

Författaren har upplevt att han varit utanför sin fysiska kropp och därvid besökt andra platser på jorden och även andevärlden. Pris 11:—.

Norman Vincent Peale:

VAR POSITIV — LEV LYCKLIG

Pastor Peales böcker går ut i miljonupplagor i Amerika. De har gett många människor förnyad livskraft, glädje och entusiasm. Pris 12:—.

Norman Vincent Peale:

HUR MAN GÖR LIVET RIKT

Pris 12:—.

Birgit Lange:

GÅVA TILL VÄNNER OCH MOTSTÅNDARE

Om utomnormala psykiska företeelser som grundval för en ny verklighetssyn. Även religiösa trosfrågor. Pris 6:50.

Olof Thorborg:

FASTEBOKEN

"Hur man fastar för hälsa och slankhet. Bra råsaftkurer mot reumatism m.m." Pris 7:85.

Jan Fridegård:

DEN GÄTFULLA VÄGEN

"Jag vet att själens liv fortsätter i fullt medvetande efter döden", skriver förf. i denna självbiografiska bok. Pris 18:50.

Heinz Vonhoff:

I KAMP MOT NÖD

En **barmhärtighetens historia**. Från de gamla egypternas sju barmhärtighetsverk till Danilo Dolci i vår tid. En stor och innehållsrik bok, översatt av Alf Ahlberg. Kostar numer endast 10:—.

Christopher Mayhew:

MÄNNISKOR SOM SÖKER GUD

Intervjuer med en muhammedan, en hindu, en buddist, en jude, en protestant och en katolik. De sex har också sammanställt var sin religiösa antologi med citat från olika skrifter. Många illustrationer. Pris 8:—.

Birger Qvarnström:

PARAPSYKOLOGI

Ett mycket omfattande, vederhäftigt arbete av en framstående kännare av litteraturen om den psykiska forskningen. Pris 19:50.

W. C. Smith:

MÄNNISKOR AV ANNAN TRO

Här redogörs ingående för en företeelse inom var och en av de stora religionerna. Det är hinduismens "tat twam asi" (detta är du), kinesernas "yin och yang" m.m. Pris 15:—.

Ebba Waerland:

NATURLÄKEKONSTENS BOK

Noggranna beskrivningar av hur olika sjukdomar behandlas enligt Waerland-metoden. Även kapitel om andningsövningar och fasta. Pris 14:50.

Günther Schwab:

DJÄVULSDANSEN

Om den moderna människans sjukdomsskapande livsföringsfel. Intelligent, underhållande, bemängd med oavvisliga fakta. Schwab är en av de få som förstått hur uppmåttade värdena är ställda på hälsoområdet. Pris 26:50.

Henry Kjellson:

FORNTIDENS TEKNIK

En bok om högtstående tekniska civilisationer för flera tusen år sedan. Författaren var framstående flygplanskonstruktör och forskare. Pris 18:—.

Herman Stolpe:

ARABISKA ORDSPRAK

Pris 14:—.

JAPANSKA ORDSPRAK

Pris 14:—.

TURKISK LIVSVISDOM

Pris 9:50.

Astrid Gilmark:

JAG VET

Författarinnans första, uppmärksammade bok om sin kontakt med andevärlden. Pris 14:75.

Anna-Lisa Helle:

VARFÖR HAR KRISTENDOMEN MISSLYCKATS?

En debattbok riktad mot den nuvarande kristna teologin. Pris häftad 14:50, inb. 18:50.

K. Gösta Rehn:

DE FLYGANDE TEFATEN

Pris 24:50.

Are Waerland:

DEN STORA LIVSHARMONIN

Ett urval av det bästa som A. W. skrev. Pris 10:50.

Martinus:

LIVETS BOK I

Den danske vismannens första bok, grundad på en **syn** som han hade i 30-årsåldern. Pris 35:—.

Hans Herlin:

NATURLIGT OCH ÖVERNATURLIGT

Om telepati, medier, dubbelgångare, spökerier m. m. Pris 22:—.

Erich von Däniken:

OLÖSTA GATOR UR MÄNSKLIGHETENS FÖRFLUTNA

Har högtintelligenta varelser från yttre rymden besökt jorden i forntiden? Mycket tyder på det. Här berättas om vad som kan vara 10.000 år gamla kartor, förhistoriska flygplatser och rymdskepp, forntida räknemaskiner m.m. Är marsmånen Phobos en konstgjord satellit? Även något om flygande tefat, Edgar Cayce, C-14-metoden. Pris 25:75.

NYA BÖCKER... (Forts. fr. sid. 11)

såg, en rymdfarkost? Är marsmånen Phobos en konstgjord satellit?

Det är nödvändigt att tvivla på alla gamla tankemodeller, anser författaren, ty om man inte vågar ifrågasätta det allmänt godtagna, då är forskningen död. Det finns mycket som talar för att det funnits en hög kultur på denna planet under en längesen förgången tid, då det enligt accepterad vetenskap var stenålder.

En tankeväckande bok är det som Berghs har gett ut och Roland Adlerberth översatt. Står vi inför början av en radikal omvärdering av forntidshistorien?

Rekvirera från Sökarens Bokhandel!

Jessup, Morris K., UFO och Bibeln. (Parthenon, hft 15:50.)

ATT VARA UTANFÖR KROPPEN

(Forts. fr. sid. 8)

kommer i allmänhet plötsligt, oväntat. Personen befinner sig t. ex. med ens med sitt medvetande någonstans bakom och över sin kropp, kan se sin nacke, eller befinner sig uppe vid taket i ett rum och iakttar sin egen fysiska kropp. Överraskad kanske han tänker "Oh, där är jag!" eller "Är det så jag ser ut för andra människor!"

Att i detta okroppsliga tillstånd försöka röra något föremål i den fysiska världen, misslyckas i allmänhet, handen går rätt igenom det. — Samma sak inträffar f. ö. om någon försöker vidröra ett fantom, en gestalt som visar sig i en syn.

ROLF CARLESON ÄR BORTA

Den 3 december avled Rolf Carleson, 58 år gammal. Han var kamrer i Nyman & Schultz resebyrå men ägnade sin fritid helt åt arbete för spiritualismen. Han var 1954—1964 generalsekreterare i den internationella spiritualistfederationen. I 26 år var han redaktör för tidskriften "Spiritualisten". Han skötte förlaget Excelsior, där också hans egen bok "Vidare går min väg" för ett år sedan utkom. Med sin enastående idealism och stora arbetsförmåga blev Rolf Carleson en centralgestalt inom den svenska spiritualistiska rörelsen. Han var son till Carl A. Carleson, som också var spiritualistisk ledare och bl. a. översatte flera böcker, såsom Bradleys "Hän mot stjärnorna" och George Lindsay Johnsons "Det stora problemet". Rolf Carlesons son är fredsidealisten Robert Carleson.

MEDMÄNSKLIGHET

För att skapa ett gott samhälle behövs samling kring goda värden. Det fordras att de som har inflytande och de som bestämmer, verkar för de goda värdenas spridning, så att hänsyn, vänlighet, hjälpsamhet, omtänksamhet i förhållandet till medmänniskan blir ideal som samhället står bakom och pläderar för i skolor, massmedier, föreningar och på arbetsplatser. Det måste slås fast och intensivt hävdas att en medborgare har plikter gentemot andra, och det måste i synnerhet i skolorna ges impulser till aktivt kärleksfullt handlande — sådana impulser kan ge personligheten bestående, djupt rotade, goda värderingar, som kan förändra världen! Ty det finns i det mänskliga psyket alla förutsättningar för att skapa en ny människa. Medmänsklighet kan bli ett med kraft omfattat ideal, om personlighetsutvecklingen styrs i rätt riktning.

Detta land har många olyckliga människor. I genomsnitt begås 4—5 självmord per dag. Och varje individ som genom desperata handlingar demonstrerar sin olycka, är en anklagelse mot samhället och dess anda. Jagiskhet dominerar; framgång, karriär, pengar, anseende, standard är honnörssord som äger giltighet. Men radikal medmänsklighet är sällsynt och räknas knappast som en kulturell aktivitet.

Det skulle inte få vara så att människor lämnas ensamma att ta sin tillflykt till sprit, narkotika, pornografi. Och all elakhet i ord och gärningar skulle motverkas genom skolans uppfostran och massmediernas anda. Det skulle inskräpas av övertygelse att det är varje individs skyldighet att behandla andra väl och göra allt för andras lycka och trivsel. Och envar skulle få all hjälp av samhället att finna sin livsuppgift, sin miljö, sina vänner.

Medmänsklighet är nödvändig om ett land skall byggas som är en hälsans och lyckans plats. I vår religion, kristendomen, finns klara uppmaningar till nästakärlek: **Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen I ock göra dem! — Älska din nästa så som dig själv! — Den som vill vara främst bland eder, han vare de andras dräng.** — — — Men jagets stämma överröstar Kristus-impulsen.

Inför det inre imperativ som så många av oss känner: — **gör gott mot din broder!** — står vi mest handfallna

och olustiga. Vi känner obehag inför lidande och olycka, och vi önskar att ingen levande skulle behöva ha det svårt, men vi förblir i hög grad overksamma och sluter oss i vår egen värld, där vi lever med våra anhöriga, de saker vi samlat och de intressen vi har. — Men tänk om samhällsandan vore annorlunda — om individerna fick utbildning i medmänsklighet och fick göra ett års tjänst i välfärdsinrättningar!

Vårt land är inte väl ordnat. Människorna tas inte om hand så som borde ske. Självskhet och okunnighet präglar alltjämt tänkandet. — Vi måste finna en livsform som är annorlunda, som bygger på en självklar identifiering med medmänniskan. Och allt vad vi gör, skall vara **för livet!** Vi måste bannlysa alla skadliga produkter. Det skall inte få ske att tobak, alkohol, narkotika, snask, dålig mat tillverkas, säljs och ger skador på individen. Nu är det staten som säljer giftiga och dödliga njutningsmedel och flyktdroger, staten som skulle vara en garanti för vår säkerhet och lycka. Det får inte ske att den luft som vi inandas och som skall vara till vår hälsa, förstörs genom giftiga gaser från fordon och byggnader. Det får inte ske att ohöljd, rå pornografi massdistribueras och förvänder individens begrepp om ett av de centralaste livsområdena, där ömhet, hänsyn och kärlek skulle råda. Det får inte ske att djuren, som är levande och förnimmande medvarer till oss, hänsynslöst exploateras för människans nytta och nöje.

Det måste ske att den gamla människan, egoisten-materialisten, försvinner och ersätts av den nya människan, medmänniskan, vilkens tänkande präglas av förnuft och kärlek.

Grunden till det goda samhället måste läggas i den obligatoriska skolan. Där behövs en medveten och energisk uppslutning kring höga och självklart riktiga ideal: medmänsklighet, samt även aktsamhet om den egna personen och egen hälsa.

Vi hoppas inte minst på ungdomen, att den speciella känslighet som många av de unga visar, skall bli bestående hos dem och utbredas så att ett vänligare, intelligentare och mer aktivt medmänskligt samhälle kommer att skapas.

Sven Magnusson

SEMINARIUM I LUND

(Forts. fr. sid. 11)

ett fenomen som är vanligare än man skulle kunna tro. Det finns också projekt på lång sikt: Intresserade personer skaffar ett kombinationslås, lär sig kombinationen mycket grundligt och avslöjar den absolut inte för någon. Låsen deponeras

sedan på en bestämd plats. Om låsägaren sedan finner sig överleva döden och om kommunikation med levande människor är möjlig, så ger han sig till känna genom något medium och avslöjar kombinationen. Redan under hans livstid skulle medier och andra få försöka finna kombinationen, och man skulle t. o. m. belöna dem som eventuellt

lyckades, detta för att se hur långt man kan nå med "vanlig" ESP. Än är det inte klarlagt om det egentligen finns några gränser för ESP. Forskningen på detta område, liksom hela parapsykologin, är sannernligen full av intrikata problem.

Seminariet avslutades med besök på psykologiska institutionen och supé på Svaneholms slott.